

blandt flere jurister. I Det Konservative Folkeparti hæfter vi os ved den meget klare konklusion, som Udenrigsministeriets folkeretsekspert er nået frem til. Vi har fuldt og helt tillid til Udenrigsministeriets folkeretsekspert. Det havde vi i 1998, og det har vi nu. Det havde Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre i 1998. Det burde de også have nu, da det er de samme personer.

FN er det hidtil bedste forsøg på at etablere en international retsorden. Det voksede ud af ruinerne fra Anden Verdenskrig. Frygten for, at dette projekt lider skibbrud, er reel. Det er slem, at der ikke kan opnås enighed i den kreds af medlemslande, der i dag sidder i Sikkerhedsrådet, om at bekræfte, hvad man hele tiden har ment og fortsat mener med konkret handling. Men endnu værre er det for den internationale retsorden, hvis der overhovedet ikke kommer nogen handling bag ordene.

Det politisk rigtige i denne sag ville naturligvis have været meget nemmere at finde frem til, hvis vi havde stået med en ny beslutning fra FN's Sikkerhedsråd. Det havde så langt været at foretrække. Det var jo også netop derfor, at vi i Det Konservative Folkeparti sammen med regeringen lagde så stor vægt på ikke bare at følge FN-sporet, men også at bidrage til, at det havde mulighed for at føre til en ny beslutning.

Desværre er FN-sporet foreløbig endt i en blindgyde. Den kendsgerning kan jo bare ikke føre til, at den part, der vinder på verdenssamfundets passivitet og handlingslammelse, så skal have fat i den lange ende. Kræfter, der både vil og kan påtage sig ansvaret for de nødvendige handlinger, må træde til og gøre det ved at træde i karakter.

Alle, der beskæftiger sig med politik, ved, at der er øjeblikke, som kan udnyttes til handling, og som aldrig kommer igen, hvis de forpasses. Saddam prøver at trække det internationale samfund forbi dette handlingens øjeblik, vel vidende hvor svært det kan være at holde sammen på et international koalition.

Skal vi finde os i det? Alternativet til at sætte en stopper for Saddam Hussein er næsten ubærligt at tænke på. Hvis uenigheden i det internationale samfund fører til handlingslammelse, er det det samme som at give Saddam og andre despoter fuldstændig frie hænder til at tyrannisere og terrorisere frit.

Graver man ind til kernen, består denne sag af et valg mellem på den ene side støtte til

den frie og demokratiske verden og på den anden side passiv laden stå til, som kun – kun – er til fordel for diktaturets despoti og terrorisme. I det valg er Det Konservative Folkeparti ikke i tvivl om, hvor vores kræfter skal lægges.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Holger K. Nielsen kort bemærkning, og også hr. Frank Jensen og nu også fru Marianne Jelved.

Kl. 15.05

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det må være svært at være konservativ i de her dage. Det Konservative Folkeparti, udenrigsministeren især, har jo gennem måneder argumenteret kraftigt for, at man skulle have en FN-sanktioneret krig, hvis man skulle have en krig. Man har hele tiden fastholdt, at det er Sikkerhedsrådet, der skal træffe den endelige beslutning om det.

Alligevel støtter man nu en krig, en amerikansk krig, på trods af Sikkerhedsrådet, på trods af at der ikke ligger nogen FN-sanktionering af det her.

Når fru Pia Christmas-Møller siger, at det i FN's Sikkerhedsråd er endt i en blindgyde, hvad skyldes det så? Det skyldes da, at USA, Storbritannien ville have krigen. De ønskede ikke at fortsætte i FN-sporet. Når der ikke blev vedtaget noget, skyldes det jo, at de trak deres forslag til sidst, fordi de var sikre på, at det ville komme i mindretal. Det ville enten blive vetoet eller måske endda direkte stemt ned af et flertal i Sikkerhedsrådet.

Det, der er sket, er, at fordi USA og Storbritannien ikke kunne få deres vilje i FN's Sikkerhedsråd, er de fuldstændig ligeglade med, hvad Sikkerhedsrådet ellers mener. Det er sandheden i det. Det er sandheden i det omkring FN-legitimeringen af det. Så må det være svært at være konservativ.

Jeg forstår ikke, at De Konservative kan blive i regeringen, når man tænker på, hvad de har gået og sagt om FN, FN-mandat, FN-sanktionering af det her. Politiken skriver i sin leder i dag, at udenrigsministeren efter det her burde gå. Jeg er fuldstændig enig med dem. Han kan ikke have nogen troværdighed efter gennem så lang tid at have argumenteret for, at der skulle være et FN-mandat bag, og så står vi i dag med en beslutning, der ikke har det FN-mandat.